

Συνέντευξη

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ

Λυγία Φυσεντζίδου

ΤΗΣ Δρ. Ολίβιας Πατσαλίδου

Σε μια ιδιαίτερα συγκινητική συνέντευξη η Λυγία Φυσεντζίδου μιλά για τη ζωή της στο Περιοδικό «Εθελοντισμός & Κοινωνία». Μας μιλά για το ταξίδι της ζωής της από τη δεκαετία του 30, σημειώνοντας τα βιώματα, τις στιγμές και τις δυσκολίες και πώς αυτές έχουν διαμορφώσει τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά της. Η αφήγηση αυτής της 'ιστορίας ζωής' με ταπεινά έργα προσφοράς στον συνάνθρωπο, είναι ιδιαίτερη από πολλές απόψεις. Θα επικεντρωθώ μόνο στο γεγονός ότι η Λυγία Φυσεντζίδου δεν επιθυμούσε να δοθεί έμφαση στους πολλαπλούς εθελοντικούς ρόλους και στις πράξεις προσφοράς της, αφού μέσα από την αφήγησή της προτίμησε να περιοριστεί μόνο στα εντελώς 'απαραίτητα' που έπρεπε να ειπωθούν για να δώσει ένα και μόνο μήνυμα, αυτό της ανάγκης για πηγαία κοινωνική δράση, αφού μόνο έτσι

μπορούμε να χτίσουμε μία καλύτερη κοινωνία.

Η Λυγία Φυσεντζίδου υπήρξε από τα ιδρυτικά μέλη του Συνδέσμου Καρδιοπαθών και Φίλων Λάρνακας και του Επαρχιακού Συμβουλίου Ευημερίας Λάρνακας (ΕΣΕ Λάρνακας) το οποίο σήμερα έχει την επωνυμία Επαρχιακό Συντονιστικό Συμβούλιο Εθελοντισμού (ΕΣΣΕ) Λάρνακας. Υπηρέτησε ως μέλος, από διάφορες θέσεις, τη Διοικούσα Επιτροπή του ΕΣΕ/ΕΣΣΕ Λάρνακας και του Παγκύπριου Συμβουλίου Ευημερίας (ΠΣΕ) το οποίο σήμερα έχει την επωνυμία Παγκύπριο Συντονιστικό Συμβούλιο Εθελοντισμού. Διετέλεσε Πρόεδρος του ΠΣΣΕ το 1998.

Η συνέντευξη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 21 Ιουλίου του 2021, βασίστηκε στην τεχνική της μη δομημένης ποιοτικής συνέντευξης και καταγράφεται ως αφήγηση για παρουσίαση της πορείας της ζωής της Λυγίας Φυσεντζίδου.

Γεννήθηκα στη Λευκωσία το 1930. Ο πατέρας μου ο Κώστας γεννήθηκε στον Αγ. Ιωάννη Μαλούντας και η μητέρα μου Ειρήνη γεννήθηκε στην ενορία Τρυπιώτη.

Οι πιο έντονες αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας

Το 'καταφύγιο' (χαράκωμα)

Θυμάμαι την περίοδο του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου, όπου σκάσαμε στην αυλή μας ένα χαράκωμα και μόλις ηκούσαν οι σειρήνες τρέχαμε να κρυφτούμε στο 'καταφύγιο' μας.

Η προσευχή και ο εκκλησιασμός

Φοιτούσα στη Σχολή Καλογραιών Αγίου Ιωσήφ στη Λευκωσία, η καλύτερη περίοδος της παιδικής μου ηλικίας. Θυμάμαι έντονα όπου μπαίναμε στη σειρά για να πάμε στην καθολική εκκλησία και κάναμε την Προσευχή 'Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία' στα γαλλικά αλλά βάζοντας ορθόδοξα το σταυρό μας. Αυτό είναι μία συνήθεια που μου έμεινε μέχρι σήμερα.

Οι φιλόανθρωποι γονείς μου

Για να προσαρμοστώ στον τρόπο ζωής εκείνης της εποχής, 6-7 χρονών, πήγαινα με τη μητέρα μου να επισκεφθούμε ταλαιπωρημένες οικογένειες για να τους πάρουμε μία σακούλα με τρόφιμα, ρούχα, παπούτσια, για να βοηθήσουμε. Έμαθα από τους γονείς μου, σε αυτές

τις επισκέψεις, ότι υπάρχουν άνθρωποι και παιδιά που δεν είχαν ότι είχα εγώ.. Γι' αυτό έμαθα να προσέχωμαι να είναι καλά η οικογένειά μου για να μπορούμε να βοηθούμε όσους είχαν ανάγκη, αλλά και να παρακαλώ το Θεό να προσέχει όλο τον κόσμο.

Πήγαινα με τη μητέρα μου να επισκεφθούμε ταλαιπωρημένες οικογένειες για να τους πάρουμε μία σακούλα με τρόφιμα, ρούχα, παπούτσια, για να βοηθήσουμε.

Ο πατέρας μου ήταν πάντα κοντά σε αυτούς που χρειάζονταν βοήθεια, προφέροντας ότι μπορούσε, υλική και οικονομική βοήθεια. Ήταν μπακάλης και θυμάμαι που με προθυμία έδινε απλόχερα ζάχαρη, ρύζι, μακαρόνια και σαπούνη, σε όσους είχαν ανάγκη.

Τα 'μαθήματα' της παιδικής μου ηλικίας

Έμαθα από πολύ μικρή ηλικία, ότι πρέπει να είμαι κοντά

στο συνάνθρωπό μου που με έχει ανάγκη, το οποίο κάνω μέχρι σήμερα. Έμαθα μέσα από τα βιώματά μου ότι στην ουσία δεν 'έδινα', μάλλον 'έπαιρνα' πολύτιμα μαθήματα κάθε φορά που έβλεπα τα χαμόγελα από τις οικογένειες που βοηθούσαμε εμείς ως οικογένεια.

Η ζωή στη Λευκωσία

Ήταν εμφανής τότε η ταξική διαφορά μεταξύ φτωχών και πλουσίων. Επί Αγγλοκρατίας, θυμάμαι τις Αδελφότητες των Κυριών οι οποίες συγκεντρώνονταν σε σπίτια για να συζητήσουν τον τρόπο που θα βοηθούσαν τις οικογένειες που είχαν ανάγκη. Συγκέντρωναν τη βοήθεια και τη δίνεμαν στις οικογένειες. Η μητέρα μου ήταν μέλος σε μια τέτοια Αδελφότητα και εγώ ως νεαρή την ακολουθούσα για να τη βοηθήσω να μεταφέρει τις τσάντες βοήθειας. Ήμουν πάντα συνοδοιπόρος της σε κάθε πράξη βοήθειας.

Ο Αγώνας του 1955-1959

Στην ηλικία των 25 ετών, παντρεμένη με τον Νίκο Φυσεντζιδη ενταχθήκαμε ως μέλη στην ΕΟΚΑ. Φιλοξενούσαμε καταζητούμενους από την επαρχία Πάφου στο σπίτι μας και βοηθούσαμε με οποιοδήποτε τρόπο μας καθοδηγούσε η οργάνωση. Έντονα θυμάμαι μία μέρα που θα μας έκαναν έρευνα, μετά από καταγγελία ότι φιλοξενούσαμε καταζητούμενους στο σπίτι μας. Με προειδοποίησαν ότι θα μας κάνουν έρευνα και αμέσως μεριμνήσαμε για την μεταφορά των καταζητούμενων. Θυμάμαι επίσης

ότι οι Αδελφότητες Κυριών εντατικοποίησαν τη δράση τους την περίοδο του Απελευθερωτικού Αγώνα. Ως μέλος Αδελφότητας Κυριών συγκεντρώναμε τρόφιμα και χρήματα για να βοηθήσουμε τους αγωνιστές και τις οικογένειές τους.

Η εισβολή το 1974

Συνήθως ξυπνούσα πολύ νωρίς και έμεινα εμβρόντητη όταν άκουσα να ηχούν οι σειρήνες. Τότε είχα εμπορικό κατάστημα, στο κέντρο της πόλης της Λάρνακας, οπότε πηγαίνοντας στο κατάστημα όλοι οι καταστηματάρχες ήταν συγκεντρωμένοι στην πλατεία και περιμέναμε να ακούσουμε από το ραδιόφωνο τι συνέβαινε. Ο κόσμος ήταν ανάστατος και περιμέναμε να μάθουμε νεότερα.

Μαζί με άλλες Κυρίες, θυμάμαι πηγαίναμε στην κουζίνα ενός γηροκομείου να ετοιμάσουμε ζεστό φαγητό για τους πρόσφυγες που ζούσαν στα αντίσκηνα.

Ήταν ένα μεγάλο σοκ το να ακούσουμε ότι οι Τούρκοι έκαναν απόβαση στην Κερύνεια. Ήρθαν συγγενείς μας από την Κερύνεια και τους διαθήσαμε το εξοχικό μας σπίτι και κάθε απόγευμα τους δίναμε τρόφιμα για να μαγειρέψουν καθώς και όλα τα απαραίτητα. Δημιουργήθηκαν οικισμοί με αντίσκηνα για να φιλοξενήσουν τους πρόσφυγες οι οποίοι περίμεναν το συσσίτιό τους. Μαζί με άλλες Κυρίες, θυμάμαι πηγαίναμε στην κουζίνα ενός γηροκομείου να ετοιμάσουμε ζεστό φαγητό για τους πρόσφυγες που ζούσαν στα αντίσκηνα. Βλέπαμε οικογένειες που είχαν τα σπίτια τους και τη ζωή τους να ζουν στα αντίσκηνα μετά την εισβολή. Ήταν μια τραγική κατάσταση.

Εθελοντική δράση τη δεκαετία του 80

Ήμουν πάντοτε δραστήρια και είχα την συμπαράσταση του συζύγου και των παιδιών μου. Δεν παραπονιούνταν ότι τους ταλαιπωρούσα για να φροντίσω όσους είχαν ανάγκη. Ίδρυσα το 1985 μαζί με το σύζυγο μου τον Σύνδεσμο Καρδιοπαθών και Φίλων Λάρνακας που προέκυψε μετά την επέμβαση του συζύγου μου στην Αμερική. Η σκέψη μας ήταν να προσφέρουμε υπηρεσίες στους καρδιοπαθείς. Οργανώναμε εκδηλώσεις, παζαράκια και άλλες δραστηριότητες για να γίνει γνωστή η δράση μας και να μας αγκαλιάσει ο κόσμος, το οποίο πετύχαμε. Ο Σύνδεσμος λειτουργεί μέχρι σήμερα και προσφέρει βοήθεια και υπηρεσίες στους καρδιοπαθείς. Παρόλο που έχω αποσυρθεί από το Σύνδεσμο διατηρώ στενή επικοινωνία με τον Σύνδεσμο προσφέροντας όποια βοήθεια χρειάζεται.

Σκέψεις για τον εθελοντισμό

Εύχομαι οι νέοι άνθρωποι να σκέφτονται εκείνους που υποφέρουν και χρειάζονται συμπαράσταση. Έστω και μία επίσκεψη σε κάποιον που έχει ανάγκη, μπορεί να είναι από μόνη της ευεργετική. Είναι σαν να χαρίζουμε σε κάποιον τον κόσμο όλο.

Έστω και μία επίσκεψη σε κάποιον που έχει ανάγκη, μπορεί να είναι από μόνη της ευεργετική. Είναι σαν να χαρίζουμε σε κάποιον τον κόσμο όλο.